

1916-

3573

Kærligheds-Længsel

eller:

I Rosernes Duft

En skøn og stemningsfuld Roman
i levende Billeder.

Nordisk Film i 4 Akter

med

CLARA WIETH

i den kvindelige Hovedrolle.

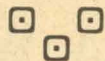
Den talentfulde Frues evnerige Medspillende er:

Alma Hinding og **Gunnar Sommerfeldt**.

Hovedpersonerne

Fru Claudewitz, Blomsterhandlerske
Olga hendes Datter
Grev Heinrich von Borgh,
Premierløjtnant ved Husarerne
Hans von Prehn Godsejer
Irma hans Datter
Salomon Aagerkarl

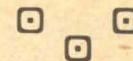
Isenesættelsen foretaget med sikker
Smag og Skønhedssans
af Direktør **Aug. Blom**

Det er en sjælden Nydelse

at overvære Opførelsen af dette
betagende Skuespil, hvis ægte
menneskelige Handling faar dybe
Strengte i vort Hjærte til at dirre.
— Navnlig Fru Clara Wieths fuld-
endte Fremstilling af Hovedpersonen
— den unge Pige, som trods sin
Vanførhed bærer Skønhedens og
Renhedens Adelspræg og i sit Bryst
gemmer Længslen efter den store
Kærlighed — beriger os med stærke,
ja uforglemmelige Indtryk.

Det er en Film, som mere end nogen
anden bidrager til at samle den
gode og sanddru Kunsts Venner
under det stumme Teaters Fane.

Afdelingerne.

1. Paa Vejen hjem fra Skole.
2. Olga og hendes Veninde, Irma.
3. Damernes Yndling.
4. En grevelig Premierløjtnant.
5. Hvem mon han er forelsket i?
6. Ved Moderens Sygeleje.
7. I Blomsterhandelen.
8. Løjtnant v. Borghs Kurmageri.
9. De yndigste Øjne —!
10. Et lille Spilleparti.
11. Løjtnanten og hans Venner.
12. Den unge Piges Brev.
13. „...de rødeste Roser“.
14. En grov Spøg.
15. Invitation til Stævnemøde.
16. Næste Aften.
17. Olga smykker sig.
18. I Parken bag Slottet.
19. Stakkels lille Olga!

20. „Kan De tilgive mig?“
21. Paa Dødens Tærskel.
22. Hendes Moders Portemonnæ.
23. Lotteriseddelen.
24. Til en anden Garnison.
25. Irmas Farvel.
26. Af Sted til Hovedstaden!
27. Backfischenes Hyldest.
28. Heinrich v. Borgh og Irma.
29. Den rige Godsejer.
30. Olga har solgt Blomsterhandelen.
31. Paa et Hotel i Hovedstaden.
32. Annoncen.
33. En Kontorplads.
34. Aagerkarlen Salomon.
35. Kan Vexlen prolongeres?
36. Hans Taalmodighed er bristet!
37. Irmas ihærdige Tilbeder.
38. For Pengenes Skyld.
39. Faderens Samtykke.
40. Den store Gevinst.
41. Hvad hun brugte Pengene til.
42. Deres Gensyn.
43. Inden i Morgen Kl. 12.
44. Vekslerne er falske!
45. En Trusel.
46. Hos Svigerfaderen.
47. Det vilde Ridt.

- 48. Olgas Hjertesorg.
- 49. Paa Hospitalet.
- 50. Rekonvalescent.
- 51. Paa Besøg hos Olga.
- 52. I Rosernes Duft.

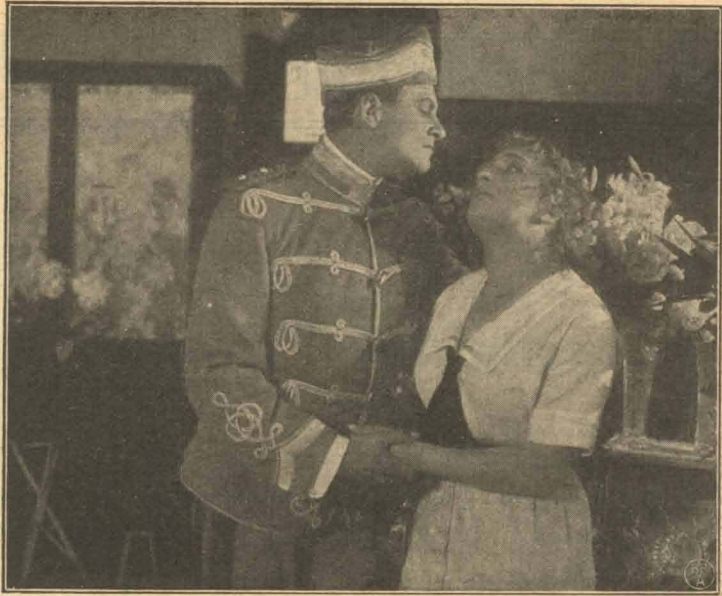

Kærligheds = Længsel.

Den unge, elegante Husarofficer, Premierløjtnant Grev Heinrich v. Borgh vækker almindelig Furore i den lille By. Hvor han færdes, følges han af Damernes beundrende Blikke, og Eleverne i Pigeskolens øverste Klasse drømmer om ham om Natten. Blandt de unge Skolepiger er der navnlig en, der har forset sig paa den unge Officer, med det smukke og elskværdige Ydre. Det er den lille Olga Claudewitz, der lider under den Ulykke at være pukkelrygget, i hvilken Anledning hun bestandig er et Offer for Kammeraternes Haan: hun maa da kunne indse, at hun har ingen Chance for at finde Naade for Løjtnantens Øjne. Hvilken Mand vil vel tænke paa at ægte en Krøbling!

Olga lever alene i den lille By med sin Moder, Blomsterhandlerske Fru Claudewitz. Moderen ligger alvorlig syg, hvorfor det i denne Tid paahviler Olga at passe Butikken om Eftermiddagen, naar hun er kommen hjem fra Skole. En Eftermiddag ser hun til sin Glæde og Overraskelse Løjtnant v. Borgh træde ind i Butikken. Hun tænker straks, om han mon skulde være kommen for hendes Skyld, og hendes Haab synes for hende at blive til Vished, da han taler venligt og indtrængende til hende, siger hende

Han og hun

Komplimenter om hendes smukke Øjne og tilsidst lægger Armen om Livet paa hende og trykker et Kys paa hendes Læber. Hun kendes jo saa lidt til denne Verdens Falskhed og aner ikke, at Løjtnant v. Borgh, der ikke er egentlig slet men overfladisk og letsindig, med al sin Elskværdighed kun har haft til Hensigt at drive lidt betydningsløs Flirt, saaledes som han vil tillade sig det overfor enhver Kvinde, der kommer indenfor hans Rækkevidde.

Samme Aften sender Olga Løjtnanten en pragtfuld Buket, i hvis Flor der skjuler sig en Billet. „Jeg har fundet de rødste og skønneste Roser“ staar der i Brevet, „som Udtryk for de Følelser, jeg nærer for Dem. Men De bryder Dem vel ikke om en lille Krøbling som mig.“

Da Buketten indtræffer, har Løjtnant v. Borgh netop

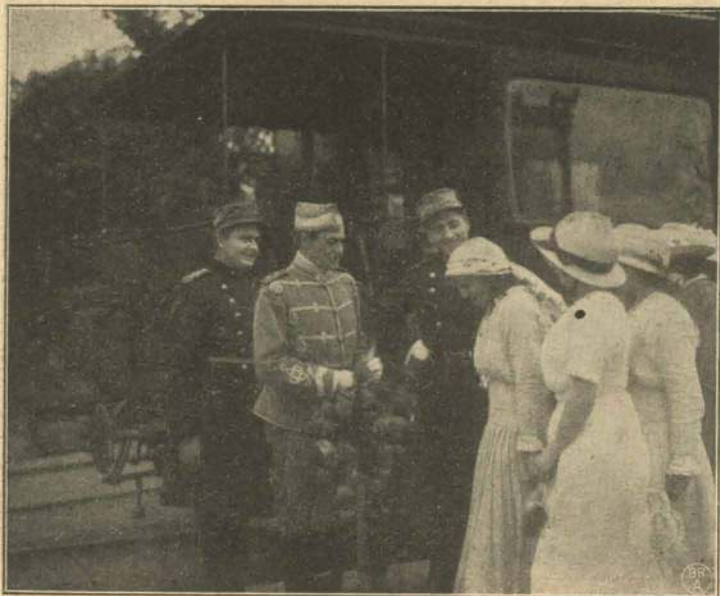

En dum Spøg

Besøg af nogle Venner, der gør sig lystige over den naive Kærlighedsepistel og bliver enige om at spille den unge Pige, der jo maa være et lille indbildsk Fjols, et Puds. Løjtnant v. Borgh protesterer til at begynde med svagt, men han lader sig dog sluttelig overtale til at gaa med til Spøgen, hvor grov den end forekommer ham at være. I Heinrich v. Borghs Navn skriver Vennerne et højtideligt Brev til Olga og beder hende komme til et Stævnemøde næste Aften i Parken bag Slottet.

Olga føler sig saa lykkelig som ingensinde før i sit Liv, da hun modtager dette Brev. Hun tæller Timerne og Minutterne, til hun skal gense den Elskede, og da Stunden nærmer sig, opbyder hun al sin Opfindsomhed for at gøre sig saa smuk som mulig. Endelig oprinder Øje-

„De blanke Knappers Magt“

blikket. I god Tid har hun indfundet sig paa det af-
talte Sted. Pludselig overraskes hun af Løjtnant v. Borgh
og hans Venner, der skoggerleende bryder frem fra det
Buskads, bag hvilket de har holdt sig skjult. Skamfuld
skjuler Olga sit Ansigt i sine Hænder og græder de
bitreste Taarer, hun nogensinde har grædt.

Der venter hende endnu en stor Sorg, thi Moderens
Tilstand har pludselig forværret sig. Da Olga kommer
hjem, kæmper Moderen sin sidste Strid med Døden. Inden
hun drager sit sidste Suk, faar hun dog Tid til at give
Datteren en Lotteriseddel, som hun selv i mange Aar
har spillet paa, og som hun nu formaner Datteren til ikke
at sælge. Den vil engang bringe Lykke.

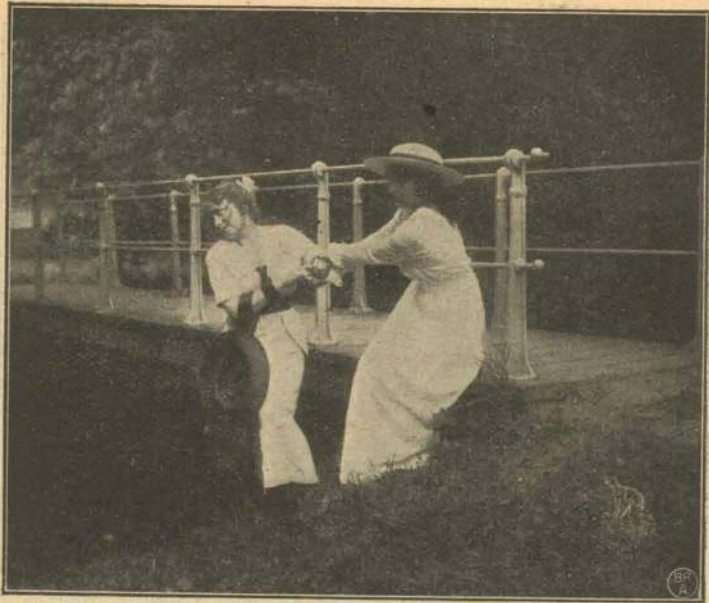
Olga staar nu ganske ene i Verden med sin Sorg og

De falske Veksler!

sin Skuffelse. Men hun kan ikke glemme Løjtnant v. Borgh,
og da hun nogen Tid senere erfarer, at han er bleven
forflyttet til Hovedstaden, bestemmer hun sig til ogsaa at
rejse dertil, ledet af et lønligt Haab om dog maaske
endnu en Gang at træffe Genstanden for sin første og
eneste Kærlighed. Hun sælger den lille Blomsterforret-
ning for saaledes at skaffe Rejsepenge. Efter sin Ankomst
til Hovedstaden søger hun at faa noget at bestille og faar
en Plads paa et Kontor. Hun har ikke befattet sig længe
med sin nye Beskæftigelse, før det gaar op for hende, at
hendes Chef, en Jøde ved Navn Salomon, giver sig af
med at laane Penge ud til uforholdsmæssig høje Renter.
Hun beslutter dog at blive i Pladsen. Hendes Liv er jo dog
forspildt!

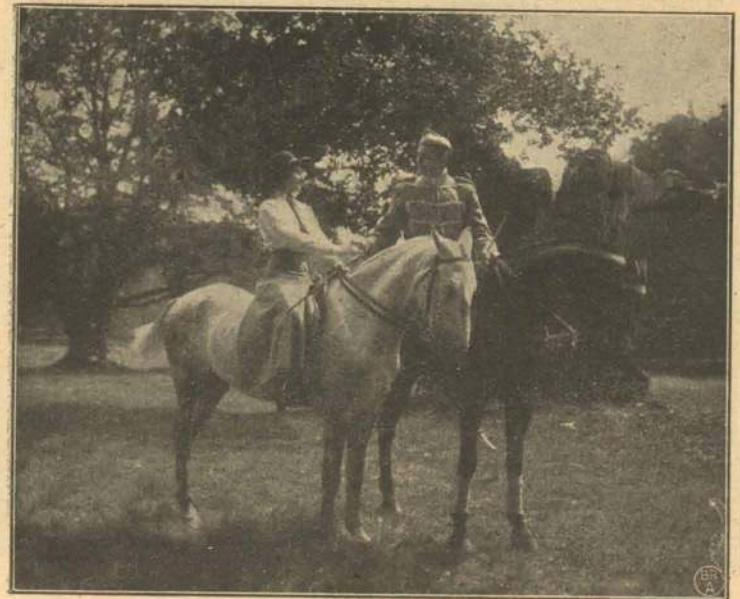

I en tung Stund

Som Jødens Sekretær gennemlæser hun Posten, som indløber. En Dag overraskes hun ved at læse et Brev fra Løjtnant v. Borgh, der — erfarer hun nu — i lang Tid har hørt til Salomons faste Klienter. Gang efter Gang har han faaet Henstand, men nu er Jødens Taalmodighed omsider bristet. I sit sidste Brev fortæller v. Borgh, at han har Haab om at blive velhavende gift. Hvis derfor Salomon bare vil holde ud lidt endnu, skal han nok faa sine Penge. Olga indser, at v. Borgh nu for bestandig er tabt for hende, og hun opfyldes af et sandt Had til denne Mand, der har ødelagt hendes Liv.

Før hun selv venter det, spiller Skæbnen hende et Middel til at hævne sig i Hænde. Lotterisedlen, Moderen gav hende, kommer ud med en Gevinst paa 200,000 Kro-

Paa Ridetur med Godsejerens Datter

ner, og for en Del af disse Penge afkøber hun Salomon hans Forretning, saaledes at han overdrager hende alle sine udestaaende Fordringer. Løjtnant v. Borgh maa nu forhandle med den unge Pige, han i sin Tid saa skændigt har holdt for Nar. Havde han ventet eller regnet med, at hendes Forelskelse i ham skulde gøre det let for ham at opnaa en mindelig Ordning, har han taget grundig fejl. Var Salomon utaalmodig, er hun ubønhørlig. Hun har skaffet sig Underretning om, at de Veksler, han har udstedt, er falske, og hun truer ham med at indgive Anmeldelse til Politiet, hvis Vekslerne ikke er indfriet inden næste Dags Middag.

Der er ingen anden Udvej for Løjtnanten end at gaa til Svigerfaderen, Godsejer Hans v. Prehn, og fortælle

To Kvinder

Sandheden. Maaske vil Svigerfaderen af Frygt for den Skandale, som ellers truer hans Barn, laane ham den fornødne Pengesum. Godejer v. Prehn tager imidlertid Sagen helt anderledes. Han erklærer kort og godt, at hvis v. Borgh giver Anledning til Skandale, vil Godsejerens Hjem for Fremtiden være lukket for ham.

Da Løjtnanten efter denne Samtale med Svigerfaderen kommer hjem til sig selv, finder han et Brev fra Olga Claudewitz, der skriver, at hvis han vil komme til hende samme Aften, kan de maaske alligevel finde en Ordning. Olga har dog ikke kunnet bekvemme sig til at styrte den Mand, hun jo i Virkeligheden elsker, i Ulykke, og hun har nu bestemt sig til at gøre et sidste Forsøg paa at vinde ham. Hvis han vil love at blive hendes og kun tilhøre

I Rosernes Duft

hende, vil hun give ham alle hans Veksler tilbage. Han besvarer hendes Forslag — ikke med Indignation eller Vrede men med et Smil, der udtrykker en udsigelig Haan, et Smil, der synes at sige: tænker du lille forkrøblede Skabning virkelig, at du kan købe mig og min Kærlighed med nogle lumpne Veksler? — For anden Gang i sit Liv maa Olga tømme Ydmygelsens bedske Kalk.

Men Løjtnant v. Borgh har efter dette taget sit Valg. Han lader sin Hest sadle og rider ud i Omegnen. Med Sporen driver han Dyret bestandig hurtigere frem. Vildere og vildere bliver Riddet, til Hesten omsider styrter ud over en stejl Skrænt. Ved Skræntens Fod findes næste Morgen Løjtnant v. Borgh liggende som livløs.

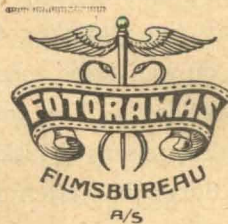
I et Brev til sin Kæreste, Irma v. Prehn, har v.

Borgh gjort Rede for Motivet til sin Handling. Irma op-søger nu Olga Claudewitz, dér i den unge Godsejer-datter forundret genkender en af sine Skoleveninder — den eneste, som i sin Tid tog hende i Forsvar overfor de andres Drillerier. Olga tvinges til at betragte sit Mellem-værende med v. Borgh under en hel ny Synsvinkel. Er det virkelig nødvendigt — for at straffe ham — at bringe den uskyldige Irma i Ulykke? Olgas gode Natur faar Overhaand over Hævnfølelsen. Da Irma forlader Olgas Stue, bringer hun de falske Veksler med sig.

Løjtnanten, der er kommen lettere fra sit Fald end først antaget, er snart igen oven Senge. Det kommer til en Forklaring mellem ham og Irma, der stiller som en Betingelse for at skænke ham sin Haand, at han opnaar Olgas Tilgivelse.

Nogle Dage senere begiver Irma og v. Borgh sig til Olga. De finder hende død. Hun har bragt den Mand, hun elsker, sit Liv som Kærlighedsoffer.

ejer Filmen, saavel som dens Plakat-
og Program-Tekst o. a. lign. Materiale,
med absolut Eneret.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt
Forbud og Erstatningskrav gjort
gældende mod Vedkommende.

A u f d e r N a c h t s e i t e d e s L e b e n s .

Tragödie in vier Akten.

Personen:

Frau Claudius, Blumenhändlerin....	Frau Krum-Hunderup.
Olga, ihre Tochter.....	Frau Clara Wieth.
Heinrich von Borgh.....	Herr Sommerfeldt.
Hans von Prehn.....	Herr Svend Kornbeck
Irma, seine Tochter.....	Frl. Alma Hinding.
Salomon.....	Herr Peter Jörgensen

Der Oberleutnant Heinrich von Borgh ist der Abgott aller jungen Mädchen in dem kleinen Provinzstädtchen. Keine jedoch findet soviel Wohlgefallen an seiner schlanken Reitergestalt wie Olga Claudius, die von allen die geringste Aussicht hat, jemals seine Liebe zu gewinnen. Obschon sie wundervolle Augen hat, die ihr tiefes Empfinden jedem Verständnissvollen entschleiern, ist sie unter ihren Gefährtinnen doch die Hässlichste; denn ihre Gestalt ist klein und verkrüppelt, und ihre Bewegungen haben das Schrof- fe und Eckige der Buckligen, die sich vor beobachtenden Blicken schämen. Der Oberleutnant hat wohl bemerkt, mit welchem sehnsüch- tigen Blicken ihn Olga streift, und als er in den Blumenladen ihrer Mutter tritt, um Rosen zu kaufen, vergisst er sich und schliesst sie lachend in seine Arme, in diesem Augenblick nur ihre heissen, glänzenden Augen sehend. Olga verlebt den Tag wie in einem Rausch. Wohl liegt ihre Mutter schwer krank darnieder, aber all das Trübe in ihrer Umgebung verschwindet vor der leuch- tenden Erinnerung an ihre schönste Stunde. So weit verstrickt sie sich in ihre Träume, dass sie dem jungen Offizier einen Strauss herrlicher Rosen sendet.

Als ihre Gabe in der Wohnung Heinrich von Borghs ein- trifft, hat dieser seine Freunde zu Gästen. Von ihrem Spott und ihrem Gelächter angestachelt, vergilt er Olgas rührende Liebe

(Auf der Nachtseite des Lebens) 2.

mit einem Schurkenstreich. Er bestellt sie in den Schlosspark, um sie, als sie wirklich erscheint, dem Hohn seiner Kameraden auszusetzen.

Allerdings empfindet er sogleich, wie roh sein Handeln war, und eilt Olga nach, um sie zu beruhigen. Olgas beste Freundin, Irma von Prehn, hat sich schon der Verzweifelten angenommen und empfängt den Leutnant mit dem scharfen Vorwurf: "Sie scheinen Ihren guten Namen sehr zu Unrecht zu tragen, Herr von Borgh!" Der Offizier senkt die Augen und wagt kein Wort der Entschuldigung zu sagen, obschon in dieser Stunde seiner tiefsten Beschämung ein holdes Glück in ihn aufblüht. Die Schönheit seiner Anklägerin hat einen unauslöschlichen Eindruck auf ihn gemacht.

Olga ist inzwischen in ihr stilles Heim gewankt, immer noch unfähig, klar zu ermessen, was ihr geschehen ist. Ein neuer Schmerz erwartet sie, ihre Mutter liegt im Sterben und vermag nur noch wenige Worte des Abschieds ihrer Tochter zu sagen, der sie nichts hinterlässt als den kleinen Blumenladen und ein zerknittertes Los. Während ik Olga ihr Geschäft auflöst, um in die Hauptstadt überzusiedeln, erhält auch Heinrich von Borgh die Nachricht von seiner Versetzung in die Residenz. In der ungleich bewegteren Geselligkeit der Hauptstadt tritt der Offizier Irma näher, die in diesem Winter in die Gesellschaft eingeführt wird. Irma, welche die tiefe Reue Borghs über seinen taktlosen Streich kennt, fasst ein immer grösseres Interesse für den glänzenden Offizier, der sich seinerseits auch schon deswegen um Irma bewirbt, weil sie eine gute Partie und er selber furchtbar verschuldet ist.

Sein Hauptgläubiger, der Geldverleiher Salomon, mahnt

(Auf der Nachtseite des Lebens)

ihn ungeduldig und erklärt sich ausserstande, eine längere Zahlungsfrist zu gewähren; nur der Hinweis auf die bevorstehende reiche Heirat beruhigt den Wucherer einstweilen. Das Schicksal fügt es, dass Olga, die nach dem Verkauf des Blumenladens in der Hauptstadt eine Beschäftigung ^{ig} sucht, durch ein Inserat zu dem Geldverleiher Salomon geführt wird und hier eine Stellung als Kontoristin erhält. Sie erfährt auf diese Weise von der Schuld des Oberleutnants und seinen Hoffnungen auf eine gute Partie. Wenige Wochen später ersieht sie aus der Zeitung, dass auf das Los ihrer Mutter ein Gewinn von 200.000 Mark entfallen ist. Sie hat nun die Mittel in der Hand, um sich zu rächen oder ein neues Glück zu erobern.

Nachdem Borgh, der inzwischen Irmas Jawort erhalten hat und von ihren Eltern als künftiger Schwiegersohn empfangen wurde, die formelle Benachrichtigung von dem Verkauf des Salomonschen Geschäfts zugestellt worden ist, fordert ihn Olga auf, zu einer Besprechung zu ihr zu kommen. Der Leutnant, der nichts anderes glaubt, als auf grösstes Entgegenkommen zu stossen, wird von Olga eisig und herablassend begrüsst. Ohne sich auf Verhandlungen einzulassen, verlangt sie die umgehende Einlösung der Wechsel und droht, als Borgh sich für zahlungsunfähig erklärt, mit der Inanspruchnahme seiner Bürgen. Nun gesteht der Offizier, dass die Unterschriften auf seinen Wechseln gefälscht sind und demütigt sich so weit, das *gekränkte* Mädchen um Nachsicht anzuflehen. Olga bleibt hart. Entweder die Wechsel werden bis zum nächsten Morgen bezahlt oder die Polizei soll sich mit der Angelegenheit beschäftigen! Vergebens versucht Heinrich von Borgh seinen Schwiegervater zur Hilfe zu bewegen. Er erfährt nur eine schroffe Abweis-

(Auf der Nachseite des Lebens).

ung und verzweifelt schon, als er von Olga einen Brief erhält, der eine Verständigung anzubahnen scheint. Allein als er zu ihr eilt, findet er sich inmitten einer Fülle von Rosen, ganz eingespinnen in den Traum, dass alles wieder so werden könne wie einst. Nun ist sie die Bittende. Wenn er ihr seine Liebe schenken würde, sollen seine Wechsel für immer verschwinden, alles was er sich wünscht, soll in Erfüllung gehen. Umsonst! Das Beste an Heinrich von Borgh ist seine innige Liebe zu Irma, sie zu verraten, das vermag er nicht und wenn es ihm auch sein Leben und seine Ehre kostet. Er überlässt Olga, die ihre letzte Hoffnung gescheitert sieht, ihrem Jammer und kehrt in seine Wohnung zurück, um seiner Braut den letzten Brief, den Abschiedsbrief zu schreiben. Er unterrichtet Irma wahrheitsgemäss über sein Vergehen und die Erbarmungslosigkeit ihrer Freundin. Dann zieht er sein Pferd aus dem Stalle und stürzt nach einem tollen Ritt über ein bergiges Gelände von einem Abhang in die Tiefe. Am folgenden Morgen erhält Irma den schicksalsschweren Brief ihres Verlobten und erfährt gleichzeitig aus der Zeitung, dass Heinrich von Borgh aufgefunden und in hoffnungslosem Zustande ins Hospital gebracht worden sei.

Sie begibt sich sofort zu Olga, um sie zum Mitleid zu bewegen. Olga hat eine furchtbare Nacht verbracht und längst alle Nachgedanken über ihren Schmerz vergessen. Als sie nun hört, wen der Geliebte ihr vorgezogen hat, besiegen Freundschaft und Güte die Bitterkeit in ihrem Herzen. Sie vernichtet die Wechsel und gelobt Irma unverbrüchliches Schweigen. Als Irma das Hospital betritt, das den Verunglückten aufgenommen hat, empfängt sie eine Freudennachricht. Borghs Verletzung war nicht so ernsthaft, wie der behandelnde Arzt zuerst annahm, und die glückliche Bot-

(Auf der Nachtseits des Lebens).

schaft, die Irma ihm überbringt, beschleunigt seine Genesung. Einige Wochen später ist er wieder soweit hergestellt, dass er mit Irma Olga Claudius aufzusuchen vermag, um ihr zu danken.

Er kommt zu spät. Das unglückliche Mädchen, das ein liebes und hoffnungsloses Dasein vor sich sah, hat, umgeben von ihren Lieblingsblumen, den Rosen, ihrem Leben ein allzufrühes Ziel gesetzt. Tief erschüttert blickt der Offizier auf die Tote herab, die durch seinen Leichtsinns aus ihrer Bahn geworfen wurde.

